

äýábò

äýábò

Наталья Старчанка

...пацалунак –

пляёстак полымя...

Белае і чорнае

Рамантычны раманс

Пад бязылітасным сонцам Крыму,
Дзе ў паветры — чад рэстараны,
П'ем абсэнт з гаркатой палыну,
Ды нясьпешна жуем бананы.

Цэтлік «пятніца» зьменіць «субота»,
У чаканыні бяssonным вампіраў,
Мы ўдыхаем, як дым, съпякоту,
Ноч працёршы вачмі да дзіраў.

Па кавалках снуюцца пазлы,
Мы чамусыці ня можам іначай,
Абрастаюць кантэкстам фразы,
Нібы сосны смалой гарачай.

Ногі песьцяць пяшчотна хвалі,
Сёньня іхні дэбют — прэм'ера...
Вабяць вока чужыя далі,
Рамантычная атмасфера.

* * *

Твае рукі на маіх съцёгнах —
Асісталія... ноч... зіма...
Поўні позірк у чорных вокнах —
А магчыма мяне няма?

Больш ня съпіца, ня сыніца неба...
І жыцьцё — нібы сон-мана,
Дзе ў каханьні няма патрэбы —
А магчыма мяне няма?

Заціхаюць пяшчоты слова,
Зънерухомела прасьціна...
Разыліваецца ў целе стома, —
А магчыма мяне няма?

Апускаюцца крылы вольныя —
Бо я стала навек твая.
Пацалунак — пялестак полымя.
Я згарэла... Мяне няма.

* * *

Вар'яцтву съмелых пяем мы славу!
Каханьне ў сэрцы — сонца ў віне...
А жарсьць заўжды падобная на лаву:
Ледзь прамарудзіш — прагна праглыне.

Навошта нам прыдуманыя сагі
Пра вікінгаў, паходні і крыжы?..
Лепш адчуваеньне вінаграднай смагі
На самым дне зъянтэжанай душы.

Як белае робіцца чорным імкліва,
Так чорнае белым заўсёды было...
Для ўсіх закаханых у колер шчасльівы
Я перафарбую самоты крыло!